

LOV OG EVANGELIUM

Gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 9

15. november 1987

23. årg.

VEIEN!

I den første kristne tid, ble kristendommen rett og slett kalt «veien», og en *sektlære* (Ap.gj. 22,4 og 24,14). Fordi den brøt så fullstendig med det som var den gjengse religiøse oppfatningen i den tida. Det gjør *sann* kristendom også idag!

Menneskets egen frelsesvei er gjerne å utarme seg på å skulle tilfredsstille Gud, ved ulike handlinger og gjerninger, så Han på grunn av disse ting skal være nådig, og gi deg det du trenger til og begjærer. Men dette er jo i virkeligheten ingen *Gudsdyrkelse*, men dypest sett er det bare å arbeide for *seg selv*. For *lønn*!

Det er den tanken og det syn, at Gud bare er en som er til for å gi et rikt liv *i oss selv*. Det

gjelder bare ved ulike øvelser, *gjøre* slik og slik, (bønn, innvielse osv.) å komme i et rett forhold til Ham. Fremdeles *meg selvi* sentrum. Gud er bare *middelet!* Dette er «*kristendom*» vi kan *forstå*. Dette er det falne menneskets vei, som ikke engang unnsrer seg for å bruke Gud til egen fordel.

I den sanne kristendom derimot, er Gud ikke bare en som er til for å gi oss et rikt liv *i oss selv*. Han vil selv være vårt liv! Og da blir det ikke mye liv *i oss selv!* Nei, det blir overhode ikke noe. (Mt. 16,25). Det gamle livet, *vårt eget*, må tvertimot dø. Det blir istedet, *liv i en annen*. Dette er *korsets* vei (Mt. 16,24). Dette er *Guds* vei (Ap.gj. 22,4). Dette er *Veien* (Joh.14,6).

Einar Kirstoffersen

Det kristne ekteskap

Noen tanker utifra 1 Mosebok

De første kapitler i 1 Mosebok beskriver, hvordan Gud skapte de to første mennesker, og hvordan Gud førte Adam og Eva sammen i ekteskapet.

Gud skapte mannen og kvinnan i sitt blide, og Han skapte dem for hverandre. Fra Guds hånd var de bestemt til fellesskap.

Derfor kan Gud si om Adam, da han er alene: «*Det er ikke godt for mennesket å være alene; jeg vil gjøre ham en medhjelp som er hans like*» (1 Mos. 2,18).

Ordet «*godt*» skal vi ikke forstå moralsk, som om Adam ikke kunne leve moralsk riktig, mens han er alene, men «*godt*» står her for helhet og fylde. Når han er alene, vil det være noe mangelfullt og utilstrekkelig ved hans liv. Adams liv blir først godt, når Gud fører ham sammen med Eva.

Derfor beslutter Gud å skape Eva. Hun skal være en «*medhjelp som passer til ham*». Ordet «*medhjelp*» kan ha en negativ klang, men det er ikke noe negativt eller nedvurderende ved ordet. Det brukes andre steder om Gud, som den som hjelper oss (f.eks. Salm.33,20).

Eva «*passer til ham*» eller som vi også kunne oversette «*svarer til ham*». Hun er likesom han og dog forskjellig fra ham.

Eva er skapt i Guds bilde som han. Hun er et menneske som han, eller som Adam uttrykker det:

«Hun er ben av mine ben og kjøtt av mitt kjøtt» (1 Mos. 2,23).

Men Eva er ikke en kopi av Adam. Hun er forskjellig fra ham. Hun er kvinne.

Når Eva inngår i et fellesskap med Adam, så vil hun ved det, hun er, gjøre hans liv godt, og på samme måte vil Adam ved det, han er, gjøre hennes liv godt.

Guds ordning.

Gud bringer som en brudefører Eva til Adam. Ekteskapet er Guds ordning for dem og for oss. I vers 24 tales det generelt: «Derfor skal mannen forlate sin far og sin mor og bli hos sin hustru, og de skal være ett kjød».

I ekteskapet er mannen og kvinnan en enhet («ett kjød»). Det er tale om en virkelighet, som Gud står bak.

En virkelighet.

I Edens have førte Gud Adam og Eva sammen. Siden kom syndafallet og bortvisningen fra Edens have. Ved bortvisningen mistet vi ikke alt. Vi fikk ekteskapet med oss.

Guds ordning består, og Gud sammenfører fortsatt mann og kvinne ved ekteskapets inngåelse, så de blir til en enhet (Mark. 10, 7-9).

Enheten er der for den har Gud skapt. Enheten er en Gudskapt virkelighet, som er der, selvom vi ikke kan se annet enn alt det som skiller oss fra hverandre.

Ekteskapet er mer enn en mann og en kvinne. Ekteskapet er mer enn det, de har sammen. Det er en Gudskapt enhet.

Vårt selvbilde.

Syndefallet endret hele tilværelsen. Egoisme og selvkjærighet kom inn og satte skille mellom oss og Gud og mellom mennesker innbyrdes.

Men selv om vår tilværelse ble endret, så er visse forhold uendret. At vi er skapt godt av Gud står uendret.

At vi er bestemt for hverandre står uendret.

Guds bestemmelse er uendret, at jeg ved det jeg er, skal gjøre den annens godt og helt.

Vår egoisme og selvkjærighet vil true, hemme og vanskeliggjøre Guds bestemmelse for oss, men

synden opphever ikke Guds vilje med oss.

Som ektemann skal jeg se meg selv som skapt til å høre min kone til.

Som ektemann skal jeg se meg selv som bestemt til å gjøre hennes liv godt ved det jeg er.

Som ektemann skal jeg elske ogære min kone og vise henne omsorg ved å ivareta min hovedfunksjon.

Som hustru skal jeg se meg selv som skapt til å høre min mann til.

Som hustru skal jeg se meg selv som bestemt til å gjøre hans liv godt ved det, jeg er.

Som hustru skal jeg elske ogære min mann og respektere hans hovedfunksjon (se Ef. 5, 22-33).

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.
Eksp.: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Telefon 05-558363

Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Bø
postgiro 5 68 21 33

Red. Einar Kristoffersen, Symrevn. 17 H.
3770 Kragerø.
Tlf. 03-982442

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Ragnar Opstad

Kass. Margrete Bø,

Vistnesvn., 4070 RANDABERG

Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3204.10.10222

ØYSTESE TRYKKERI A/S

Ikkje noko profetord i Skrifta er gjeve til eiga tyding (2. Pet. 1, 19-21)

Bibelen seier at først og fremst må me vita at ikkje noko profetord er gjeve til eiga tyding; for aldri hev nok profetord framkome av mannevilje. Men dei heilage Guds menn tala drivne av den heilage Ande.

For kort tid sidan høyrdie eg ein som vitna og fortalte om ein mann som hadde kjøpt seg ei bok, som han ingen ting forsto av det som var skrive der. Men han tok boka med seg heim, og viste den til kona

og fortalte at han ingen ting forsto, og ho meinte det var leitt at han gav ut pengar til ei slik bok. Men så kom mannen til å tenkja på det han hadde høyrt forkynt, at om dei bad om å få den heilage Ande, så ville han tyda Skrifta for dei. Og dei blei samde om å be Gud om den Heilage Ande, og dei bøygde sine kne og ba om Heilag Anden. So tok dei til å lesa frå boka, og det førde til at dei kom til trua og blei frelst. Frå den tida levde dei i tru på Ordet og i samfunn med Jesus.

Slik går det når ein gjer etter ordet, då får ein erfara at læra er av Gud, sa Jesus. Gjer du likeeins, og du vil erfara det same. Peter seier at dei hørde ei røyst frå himmelen: «Dette er Son min, han som eg elskar, han som eg hev hugnad i, hører han». Les du Guds ord, så hører du Guds røyst frå himmelen, og du gjer vel i å akta på det som på eit ljós som skin på ein myrk stad, til dess dagen lyser fram og morgonstjerna renn opp i hjarto dykker. Morgonstjerna er Jesus. Same ordet seier at dess fastare står det profetiske ordet, og Jesus seier i Matt. 5,18: «For det seier eg dykk for visst og sant: Fyrr himmelen og jorda forgår, skal ikkje den miste bokstav, ikkje ein einaste prikk i lova-Gudsord-forgå, fyrr alt saman er fullgjort».

Jesus seier at Gud har skjult det for dei vise og forstandige menneske, men openberrar det for dei barnslege og umyndige, for soleis tykte Gud det best. Difor ville Gud

senda den Heilage Ande til jorda, for å lukka opp Skriftene, for å læra oss å kjenna heile sanninga, for å ta av mitt og gi dykk, for å herleggjera Jesus og hans verk for syndarhjarta.

Du som leitar og strevar, Be Gud om å gi deg sin Ande, og les din Bibel, den beste boka som er utgitt her på jorda!

Guds ord er eit ljós som skin på ein myrk stad

Ingen stad er myrkare enn i menneskehjarta. Jesus sa at folket sat i myrkret, i dødens skoddeland, og den som går i myrkret veit ikkje kvar han kjem av. Vantruva sitt myrker ligg yver tanke og forstand og aller mest formørka er hjarta. Har du prøvt gå i myrkret ein mørk haustnatt, utan det minste ljós, har du ei erfaring av kva det vil seiå leva og vandra i myrkret. Du ser ikkje deg sjølv, kjenner ikkje dei du møter og støyter saman med, ikkje veit du kva du går deg borti, ser ikkje fárane som lurer på deg og veit ikkje kva du går ut i, eller kvar du går og ulukkene som ventar deg. På same vis er det å vera fødd åndeleg blind. Som naturleg menneske ser du verda, alle dei vakre ting Gud har skapt ja summe er så forblinda at dei trur ikkje Gud har skapt det, at det har vorte til av seg sjølv, og at me menneske har utvikla seg frå ein apekatt. Du ser det forgjengelege verda har å gi, og lerer å elskar det og trår etter det den kan gi deg, men ser ikkje fárane og fallgruvene du går deg ut i

før du ligg der, bunden av mamon, av alkohol, som alkoholikar, narkotika, seksualitet, tjuveri og vold, mord som du gjev det fine namnet abort, og synd av dei mange slag. Då fyrst erfarer du at du maktar ikkje gjera deg fri, du er bunden av synde og døde-lova som er i di natur.

Denne verdå sin Gud har blinda det vantru sinn, i syndefallet, så du kjenner heller ikkje den einaste sanne og heilage Gud. Den Gud du i beste fall trur finst, har du skapt i din eigen formørka tanke, og det blir eit falskt biletet av Gud. Du ser også at enden på livet her er døden for alle, men kva som ventar deg når du kjem dit veit du ikkje. Nokon prøver å få seg sjølv til å tru at då er der ikkje meir, mens andre trur at det skal gå godt likevel, for eg er ikkje verre enn andre.

Kva skal hjelpe deg der du sit i myrker og dødens skoddeland? Du treng ljós for å sjå sant. Du treng Jesus, det sanne ljuset som opplyser ei kvar menneskesjel, han «som den gongen var på veg til verda. I han var det liv, og livet vart ljuset åt menneska.»

Ljoskastaren frå Gud er Guds ord, Bibelen, og den Heilage Ande som let opp skriftene slik at du lærer sanninga å kjenna. Din redning er å lesa Guds ord, gå og høyre Guds ord, og be Anden openberra sanninga for deg:

Vert de verande i mitt ord, så skal de læra sanninga å kjenne

Den første sanninga du møter og ser, er sanninga om deg sjølv, d.v.s. du får sjå deg sjølv slik Gud ser deg. Hans ljós og sanning viser deg di sanne natur, det hjarta er fullt av, det hjarta elskar, begjerer og er bunde av, og ditt ytre liv, gjerning og vandring: Me tek med nokre prøvar frå Guds ord: «Menneskehjarta er vondt, verre enn alt anna. Det elskar seg sjølv langt over Gud og hans ord, og seg og sine og sitt langt meir ein nesten sin. Eit biletet av hjarta ditt frå 2. timot. 3, 1-5: «Menneske er sjølvkjære, pengekjære, storordige, stormodige, spottesame, ulydige mot foreldre, utaksame, vannheilage, ukjærlege, upålitande, baktalande, umåtelege, umilde, utan kjærleik til det gode, svikfulle, framfuse, ovmodige, slike som elskar lystene sine meir enn Gud, som hev skin av guds frykt, men fornekta Guds kraft - det vil seia evangeliet om Jesus, som er ei Guds kraft til frelse for kvar den som trur - og dei skal du venda deg ifrå». Sjå deg sjølv i dette Guds speil, og er du ennå i tvil, så ta dette ordet med neste gong du ser i fjernsyn og høyrer, og vil du sjå sanninga og gi Gud rett, burde det yvertida deg at Guds ord er sanninga. Berre sanninga kan frigjera deg, seier Jesus i Johs. 8. kap.

Det neste ordet eg vil visa deg, det blir for langt til å ta med i eit stykkje her i det vesle bladet. Finn

fram Bibelen, om du har ein, elles løner det seg godt å kjøpa ein. Slå opp Rom. brevet kap.1, og les vers 18 til v.32. Så fortset du i kap. 3, 8-20.

Så tek me med: Hebr. 10, 28-31: «Når nokon hev brote Mose lov, så dør han utan miskunn etter vitnemål frå two eller tri mann. Kor mykje verre refsing trur de då den skal verta kjend verd som hev trødt Guds Son under føter og vanvyrdt paktblodet, som han vart helga med, og svivyrdt nådens Ande! For me kjenner han som hev sagt: Hemnen høyrer meg til, eg skal gjeva attergjeld, og etter: Herren skal døma sitt folk. Det er grueleg å falla i hendene på den levande Gud.»

Tenk yver dette, du som vil til himmelen: *Gå ikke utanom Jesus!* vil du det møter du og fell i hendene

på den levande, heilage og rettferdige Gud.

Men har du late Guds ord og sanninga nå samvitet og gir Ordet rett, då ser du at du er fortapt og kan ikkje frelsa deg sjølv.

Då seier du i hjarta: Ve meg, eg er fortapt, og då spør du som Paulus i Rom. 7. kap: Kven skal fri meg frå dette dødens lekam? Og han svarar same stad: *Gud vere takk ved Kristus Jesus!*

Og så held du fram og les det 8. kap. i romerbrevet. Les det mange gonger, og vidare Esa. 53. kap. og det viser skrifta deg kven Jesus er, og kva han er for deg. Les inntil morgenstjerna (Jesus) renn opp i hjarto dykkar. Skrifta seier at det er liksom når morgenon kjem, det blir ljósare og ljósare inntil høgljos dag.

Amund Lid

La dere ikke våre

Men jeg frykter for, alt likesom slangen dáret Eva med sin list, således skal også deres tanker forderves og vendes bort fra den enfoldige troskap mot Kristus. For om det kommer en til dere og forkynner en annen Jesus, som vi ikke har forkynt, eller dere får en annen ånd, som dere ikke før har fått, eller et annet evangelium, som dere ikke før har mottatt, da vil dere gjerne tåle det! 2 Kor 11,3 ff.

Dette er vel merkelig! Kan det virkelig være sant at forholdene i Ko-

rint-menigheten var slik? Ville de gjerne høre et annet evangeliun og få en annen ånd? Ville de virkelig høre om en annen Jesus?

Ja, slik var det. En kan forstå at apostelen var bedrøvet.

Hvordan er det idag? Det er vel grunn til å frykte for at Paulus's ord er aktuelle fremdeles.

Israels barn fikk manna i ørkenen, og priste seg lykkelige. Men etter en tids forløp var de lei av å spise manna, og ønsket seg noe annet. «Her er ingenting – vi er

inderlig lei av denne usle mat» Mos 21,5.

På samme måten er vi også i dag fristet til å ønske «noe annet». Så kommer noe annet og nytt, og folk iler dit for å se og høre. En forunderlig åndelig nysgjerrighet etter å vite hva som foregår her.

Vi burde ta Paulus' ord til oss og grunne på dem. Vi skulle be gud åpne våre øyne så vi for alvor kan se hva vi eier i troen på Jesus. Bibelens Jesus – Bibelens Hellige Ånd, som forklarer og herliggjør Jesus for oss – alt dette er vår rikdom alle dager, om vi bare kunne se det.

Det er en medisin mot åndelig nyfikenhet, og det er et klart syn på det vi eier ved troen på Jesus.

Troens grunn

Den kristne menighets tro og bekjennelse er ikke selv fremkalt. Den grunner seg ikke på, hva som «er oppkommet i noe menneskes

hjerte», men på, «hva Gud selv har åpenbart ved Ånden» og talt til oss om ved profeter og apostler «ikke med ord, lærte av menneskelig visdom, men med ord, lærte av Ånden» (1 Kor 2,6-13) Den kristne menighet er oppbygget på profetenes og apostlenes grunnvoll med Jesus selv som hovedhjørnesten (Matt. 16,16-19 og Ef. 2,20).

Troens kilde og grunn er det ord, Gud selv har talt ved sine utvalgte profeter og apostler og ved sin egen Sønn Jesus Kristus. Det er dette ord, troen griper og fatter om. Det er dette ords innhold, den kristne menighet bekjenner troen på.

Til dette ords innhold hører også det vitnebyrd, Gud i Skriften har avlagt *om* Skriften. Det er herpå, den kristne menighets tro og antagelse av Bibelen som Guds ord grunner seg.

(Fra N.O. Rasmussen - Bibelens syn på seg selv)

Troen og den uendelige skyld

Av O.V. Sendstad

Saken er jo den, at når djevelen ingen vei kommer med å foreholde oss *enkelte* synder og mange *gentagelser* av enkelte synder, så prøver han å kvele oss med skyld og skyldfølelse, det vil si med vår alminnelige stand for Gud, uten hensyns til om skylden beror på få eller mange synder.

Det som gjør skylden for Gud så tung, er dette at den alltid er uendelig, det vil si at det er umulig å løpe fra den. Det er med skylden for Gud som med hin ubarmhjertige medtjener, som Jesus fortalte om (Mt. 18,23 f.), som i virkeligheten intet eide uten en gjeld på 10 000 talenter, d.v.s. ca. 40 mill. kroner.

Det var jo en fin «eiendom»! Og det er med skylden for Gud som Job sa: «Om Han hadde lyst til å gå i rette med Gud, kunne han ikke svare Ham et til tusen.» (Job 9,3). Vi har før talt om at denne skyldens uendelighet beror derpå at Gud har tillagt synden en så stor kraft, makt og virkning at bare en eneste over-tredelse har makt til å fordømme oss.

Den uendelige skyld manifesterer seg på to måter for vår bevissthet: i den reflekterte *erindring* og i den ordløse *angst*. Og nettopp disse to er det nå djevelen så flittig utnytter for å lamme troen.

Der er intet så pinefullt for hjertet som *erindringen* om synden. Derfor prøver også de fleste mennesker så godt de kan å finne en glemselens motvekt. En kristen vet imidlertid at glemselen ikke er noen hjelp i virkelig forstand. Og en kristen søker derfor hjelp i å bekjenne for Gud og om nødvendig og rett å gjøre opp med sine medmennesker. Men det egentlig pinefulle begynner først da, når bekjente og oppgjorte synder etter dukker opp i erindringen og refleksjonen begynner å kretse om dem i ulykkelig skamfølelse, nedtrykthet og sorg. Da ønsker sjelen enten at den kunne ha levd om igjen, eller at den aldri hadde levd, eller at det den erindrer iallfall hadde vært u gjort. Pinen i erindringen er altså det håpløse i å ønske noe gjort u gjort, og smerten er denne be-

vissthet at ikke all Guds forlatende nåde gjør det *ugjort*.

Det er den uendelige skylds dype sorg og ulykke: intet av det gjorte kan gjøres *ugjort*..

Og det er virkelig sant også for Gud dette: forlatelsen gjør ikke den gjorte synd *ugjort*.

Men dette bruker nå djevelen mot vår frimodighet på en ganske falsk måte. For ved sine innskytler lykkes det ham ofte å fremstille det slik for vår erindrende refleksjon at når synden ikke kan gjøres *ugjort*, så kan den heller ikke være forlatt. Det er løgn. For er synden sonet og forlatt i Kristi blod, da er den bortskaffet og tildekket for Guds åsyn. Og da skal den aldri i evighet mer møte meg for Gud. Den har fått sin dom og straff på Golgata, og har jeg trodd den forlatt der, så er den forlatt meg for evig, den møter meg altså heller ikke i dommen. Og har den ennfordi den ikke kan gjøres *ugjort* - noen naturlige følger for mitt jordiske liv, hva nå enn disse følger kan være, så skal disse følger ikke *skille* fra Gud, men ydmyke meg og binde meg fastere til Ham.

Hva skal vi da altså sette imot den pinende eringdring? Fremfor alt dette at det som *Gud* forlater, tildekker og *glemmer*, det har også du lov til å *glemme*. Den synd du har gjort opp for Ham, den er tilgitt, den har du *lov* til å *glemme*, ja, i sannhet: du har lov til å *glemme* endog erindringen om din synd, hvis denne erindring blir deg til

sorgens vantro, som berøver deg glede i Gud. Kommer altså erindringen ennå, da la den ikke mer tynde ditt sinn og anfekte deg. Hovedsaken er ikke at den blir *ugjort*, men at *Gud* forlater synden. Og skulle du være noe «disponert» for innesluttet og melankolsk erindring om synd, min venn, kast det da på Herren, begrav erindringen i *Guds* glemsele og lær bare ydmykelsens lærdom: å ta deg i vare for synden.

Men skylden finner sitt uttrykk også i *angst*. Angst for Gud, for mennesker, for seg selv, for livetmen over alt: angst for døden. Mot den angst nytter ingen psykologi, psykoanalyse og hva naturlige legemidler mennesker finner på. For denne angst knytter seg ikke til enkelte gjerninger, men ligger i menneskets eget vesen. Og vil man for en tid kjekke seg opp, late hånt om den, være viktig og åndfull på dens bekostning- den kommer igjen, uforklarlig, men uimotståelig. Den er det dypeste uttrykk for vår fortapte *tilstand*, for den ligger i og fremspringer av en tilstand som er vedvarende. For angstens skyld blir mennesket en fiende av alt det engstes for, av angst blir fritenkeren ateist- og fiende imot Gud, av angst for livet og for verden blir den filosofiske og religiøse mystiker verdensforakter, av angst for døden blir mennesket materialistisk og sansebundet.

Akk, hva er det for en usigelig elendighet i våre hjerter. Å, hvor

djevelen rir mennesket i dets angst.

Der finnes et eneste legemiddel mot angst: Guds ord- Guds ord, etter og etter bare et middel: Guds ord. For Ordet taler og gir den klippegrunn som motvirker og opphever angst.

Hva borttar angstens for Gud uten Han selv har sagt: «Frykt ikke! Jeg har gjenløst deg, kalt deg ved navn, du er min» (Es. 43,1). Hva borttar angstens for verden og oss selv uten Han som elsket verden og oss, så Han forlikte oss med Gud? Hva borttar angstens for døden, uten Han som selv døde og oppsto? Hva borttar angstens for at det ikke er noe mer hinsides graven, enn Han som før opp i forklaret legemlighet?

Guds ord og det alene er rette legemiddel for engstede hjerter.

Og sluttelig: hva borttar angstens for at kristendom og evangelium er et tomt bedrag og at syndenes forlatelse er en innbilning? Denne angst er jo i sannhet en av de gloende piler hvormed djevelen hyppigst prøver å drepe oss (Ef. 6,16). Den angst borttar Guds ord idet det med klare grunner forteller at syndenes forlatelse er noe som foregår i *Gud*, og som derfor ikke må forveksles med våre *følelser*. For *angsten* for ikke å ha forlatelse kommer alltid og alle vegne bare derav at vi ikke *føler* oss rene og har ondt for å tro at vi er rene for *Gud*, når vi ikke *føler* oss rene for oss selv. I alt som handler om syndenes forlatelse må

vi derfor flittig og uavlatelig sondre mellom hva vi ifølge *Ordet er for Gud* og hva vi ifølge *fornemmelsene er for oss selv*. Alene i denne sondring bor overvinnelsen av angst. Ifølge Ordet er vi rene for *Gud*, i *Guds øyne*, ifølge fornemmelserne er vi urene for oss *selv*, i *våre egne øyne*. Altså: det å tro syndenes forlatelse er å tro en virkelighet og sannhet i *Ordet*, tvert imot det vi føler og fornemmer i *oss selv*. Tro det, heng på det, bygg på det - så skal all angst vike fra ditt hjerte.

Og slik er da trøsten rik og mangfoldig deri at Jesus, Guds Sønn antok alt vårt som sitt. For hvor noen

tror dette ord, der skjer det dem deretter, så at Gud både setter dem i himmelen hos seg, og forlater, fraregner og glemmer deres synd, skjuler og tildekker sitt åsyn for deres misgjerninger og elsker dem med sin evige kjærlighet.

Pris og ære være Gud, som slik i sin Sønn fører oss over fra mørke til lys, fra død til liv, fra Satans makt til Gud.

Pris og ære være Sønnen, som elsket oss og ga seg selv for oss.

Pris og ære være Guds Ånd, som vitner om og forklarer med Ordet alle de skatter vi har i Jesus, vår frelsrer og forsoner.

Idag, om du hører hans røst!

Og Herren blev fremdeles ved å tale til meg og sa: Fordi dette folk forakter Siloahs vann, de som rinner så stilt, og gleder seg med Resin og Remaljas sønn, se, derfor fører Herren over dem elvens (Eufrats) vann, de mektige og store – Assurs konge og all hans herlighet – og den stiger over alle sine løp og går over alle sine bredder, og den trenger inn i Juda, skyller over og velter frem og når folk like til halssen, og dens utspente vinger fyller ditt land, så vidt som det er, Immanuel! Es. 8, 5-8.

Her ser vi beskrevet i symbolspråk hvordan Guds dom kommer over et folk som har forlatt Hans

veier, og istedet har funnet sin glede i Resin og Remaljas sønns veier. Resin var en verdslig konge, og altså hans veier var det Guds folk hadde slått inn på. Apostelen Jakob skriver i sitt brev 4, 4: I utro! Vet I ikke at vennskap med verden er fiendskap mot Gud? Den altså som vil være verdens venn, han blir Guds fiende.

Altså, ditt fiendskap mot Gud viser seg ikke nødvendigvis i at du angriper Han eller de eller det som hører Ham til. Du kan tvertimot tale store ord om Gud og kristendommen osv. men fiendskapet det viser seg i din kjærlighet til verden.

At dette folket hadde forlatt her-

rens veier, er i grunnen et altfor svakt uttrykk. Her står at de *forakten* Siloahs vann, *det som rinner så stilt.*

Siloah er et bilde på Guds rike og det som har med Guds rike å gjøre. Det stille, rolige, fredfulle osv. – det som rinner så stilt.

Eufrat derimot, er et bilde på verdens riker og selve verdensriket, og det som har med dette å gjøre. Hedningenes *larm.* (Salme 2,1). Det voldsomme, larmende, urolige, rastløse osv. I det midterste løp av Eufrat er den så stri at skipsfart ikke er mulig. En må da spørre: Hvilken av disse to elver er det som strømmer gjennom kirke og bedehus idag?

Slam som de to store elvene Eufrat og Tigris har ført med seg, har i sin tur dannet Sinear eller den kaldeiske sletten. Altså, Guds rikes hovedfiende, og all falsk religions hovedsete, Babylon!

Når Jesus talte lignelsen om vingårdsmennene, så talte Han om Ham som plantet en vingård og *satte et gjerde omkring den.* Guds sanne ord i lov og evangelium. Og når Herren vil føre straff over folket sier Han: Så vil jeg nu la eder vite hvad jeg vil gjøre med min vingård: Jeg vil ta bort *dens gjerde*, så den blir avgnaget; jeg vil rive ned *dens mur*, så den blir nedtrådt. Es. 5,5 og det samme i Åp. 2,5..... ellers kommer jeg over deg og vil flytte *din lysestake* fra dens sted.

– Og den stiger over alle sine løp

og går over alle sine bredder, og den *trenger inn-*

Vi har all mulig grunn til å frykte at det er nettopp det som skjer i åndelig forstand idag. Vi finner en paralell til dette bilde i Es.8. Fordi dette folk forakter Siloahs vann- se *derfor* fører Herren over dem elvens vann- i 2 Tess. 2, 10-11 fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten- *derfor* sender Gud dem kraftig villfarelse, så de tror løgnen.

Vi opplever idag en *bevegelse* som går under betegnelsen, «moderne kristendom» skjønt det selv-følgelig ikke er noe nytt for den som er kjent i Skriften. Det er den samme gamle løgnen om igjen. «Har Gud virkelig sagt?»

Sitt mangfold av utslag til tross, så er det åpenbart en egen åndsretning, som ikke bare når det gjelder sang og musikk, men i *det store og hele* særpreges nettopp av støy, uro, larm, flåsete vesen, rastløshet osv. Og en åpenbar *forakt* for de gamle stier (Jer. 6,16), Siloahs vann, de som rinner så stilt.

Denne opprørskje og støyende bevegelse har mer og mindre innatt de troendes forsamlinger, og vi ser det åpenbart i de fleste kristne arrangementer og sammenkomster. Også innenfor de bevegelser som til det siste er gått under betegnelsen, konservative, har denne åndsinnflytelse funnet støtte og fotfeste helt opp i lederskapet.

Disse ting blir åpenbart brukt til å holde fast på folket. Som Esau solgte sin førstefødselsrett for en

rett linser, selger disse lyset ifra himelen for å beholde folket.

Svært passende er det jo at et av disse store arrangement ble lagt til en av landets *fornøyelsesparker*. Vi får høre om hvor *store* de er, hvor *dyktige*, hvor *fremgangsrike* osv. Vi får høre om *offensiv* ungdom! Slik taler ikke Guds ord, men *om Ham* som virker *alt i alle* dem som *ingenting er*. Det taler om dem som hyrden *bærer på sine skuldre* hjem. Gud bruker det som ikke er noe i seg selv, ja, det er i virkeligheten bare det Han kan bruke. Syndere, avhengige av å *leve* i renselsen.

Det er ikke meningen å ramme noen med «sur kritikk» som det kalles, men det er helt klart, at vi har med to motstridende retninger å gjøre, og begge kan ikke være virket av den samme Ånd! Og, hvis det ene er sann kristendom, hva er da det andre? Våg å stille spørsmålet, og søker svaret i Guds ord! Det er nettopp svaret på dette spørsmålet som gjør situasjonen så alvorlig for den enkelte. BEGGE VEIER FØRER IKKE FREM!

-Og skikk eder ikke like med denne verden, men bli forvandlet ved fornyelsen av eders sinn, så I kan prøve hvad som er Guds vilje: det gode og velbehagelige og fullkomne! (Rom. 12,2).

Det sies ofte, at vi er da på vei til himmelen alle sammen. Men dette møter vi ikke hos Paulus, overfor dem som forkynnte galt til galaterne. Han sier tvertimot, at om noen forkynner dere et annet evange-

lium enn det som dere har mottatt, han være *fornbannet*. *Forbannet*, og altså *ikke* på vei til himmelen!

En skal advare *de troende* imot dette. -den som forfører en av disse små som tror på meg, for han var det bedre at det var hengt en kvernstein om hans hals og han var nedsenket i havets dyp. (Mt. 18,6). Forøvrig skal vi merke oss et ord ifra Herren. Åp. 22, 11; La den som gjør urett, fremdeles gjøre urett, og den urene fremdeles bli uren, og den rettferdige fremdeles gjøre rettferdighet, og den hellige fremdeles bli helliggjort!

Ingen ser dette uten Guds Ånd, og ingen blir frelst ved omvendelse fra disse ting. Det som først og fremst trenges er omvendelse til Jesus, fra *mørke* til *lys*, fra *Satans makt* og til *Gud*, så en kan se hva som er djevelens gjerninger, gjennom falske profeter og lærerere, som ofte uten å forstå det selv, er oppreist for å føre de utvalgte vill (Mrk. 13,22). Grunnen til at de befinner seg i denne fortvila situasjonen, er den som Guds ord gir oss her. Fordi de foraktet Siloahs vann, og ikke tok imot kjærlighet til sannheten, men har hatt *velbehag* i urettferdigheten.

Så ender da Jesus også sin tale til sine disipler, om de siste ting i Mrk. 13 slik; Men det jeg sier til eder, det sier jeg til alle: Våk!

Einar Kristoffersen

Eg vil gleda meg i Gud, min Frelsar

På vaktposten min vil eg stiga upp og standa på varden, og eg vil skygna og sjå kva han vil tala til meg, og kva svar eg fær på mitt ankemål. Haba. 2.1. Kva er vaktposten profeten stig opp på? Var det ein fjelltopp, tempeltind, eller syner av noko anna? Nei, det var Guds eige ord i lovens budskap. Han såg kor folket hans hadde gjort seg ureint, slik han såg det i det første bud. «Du skal ikkje ha andre guder attåt meg.» Slik kunde han ta bud for bud. Med dette syn på folket sitt liv, kom profeten i den største nød. «Kor lenge, Herre skal eg ropa, og du høyrer ikkje. Eg skrik til deg om vald og du hjelper ikkje. Kvi let du meg skoda urett, og korleis kan du sjølv sjå på slik naud? Øyding og valdsverk hev eg for augo, vi vert yppa, og tretter kjem opp, difor er lovi maktlaus, og retten når aldri fram, for den ugudelege ringer inne den rettferdige, difor kjem retten fram rengd.» Kap. 1.2-4.

Det same syn og naud hadde og Esais, her er hans vitnemål. «Usælt det syndige folket, det skuldtyngde folket, eit elde av illgjerningsmenn, rangsnudde barn! Dei hev vra ka Herren, vanvyrt Israels Heilage og snudd ryggen til han.» Esa.1.4. Jesus vitnar og ein dag. «Dette folket ærer meg med sine leper, men deira hjarta er langt borte frå meg.

Dette syn galt fyrist folket sine åndelige leidrar. Det var ikkje

lenger nokon som tukta synda og uretten over for Guds lover. Så det vonde fekk meir og meir tak på folket, både åndeleg og timeleg. Her er stor samanheng i dette. Høyr kva folket sa til Aron då Moses var på fjellet. «Kom giv oss ein Gud som kan ganga framfyre oss!» 2.Mos. 32,1. Folket kravde, og Aron klarte ikkje og stogga deira vantru. Egyptens avguderi og deira eigne tanker fekk overhand, til fall og fråfall frå Herren. Då lyfta Moses lovens hand mot dei til vekkjing og omvending.

Tenk om dette kunde hendt i dag, høyr: Moses tok kalven som dei hadde laga og kasta han på elden og knuste den sund, og strødde dusti på vatnet, og av det let han Israels-barna drikka. Synda si frukt måtte dei smaka. So sa Moses til Aron: Kva vondt har dette folket gjort deg, sidan du har ført dei opp i so stor ei synd? Er vi som åndelige leidrar og kristen-folk smitta av folkemengda? Å, om det kunde vore enda ein Moses i blant oss, som våga knusa den tilbedne gullkalv. Du ørken vandrer mot evigheten, kor lite hjelp det var i gullkalven. Han let seg knusa, han kunde ikkje hjelpa i nød og død. Å drikka av dette gullkalv vatnet gav ikkje liv, bare død.

Men det var ein som heiter Jesus Kristus som vert knust under lova og synde dommen, han sa om seg sjølv: Den som et mitt kjøt og drikk

mitt blod, har eit eveleg liv. For kjøtet mitt er retteleg mat, og blodet mitt er retteleg drykk. Joh. 6.54-55.

Det smerta Moses å sjå folket si synd og avveg. Han stod einsom og hjelpelaus. Den same smarta var hos Jesus da han sa: «Då han kom nærrare og såg byen, gret han over han og sa: Hadde du berre vist, om ikkje før enn i dag, kva som tener til di velferd! Men no er det dult for augo dine.» Luk.19,41.

I Ordet ser ein uretten og fråfallet og Guds dom som venter. Å, kor det smerter i profet hjarta. «Skriv opp syni og ritta henne tydeleg på tavlene, so kvar og ein kan få lesa det lett.» Det smaker best å halda noko att, slik ein ikkje kjem i allfor stor vanske både med seg sjølv og andre. Men det kaller skrifta å venna seg til krokete veger, som er under Guds forbanning.

Dommen over Guds folk kom frå dei som hadde forført dei. Kalldear kulturen som Israel tok imot i land og hjarta, desse vart deira tuktatar. «Beina morkner i meg, og eg skjelv der eg stend, for eg lyt tolug bia på trengsledagen, til han dreg opp som skal trengja folket. Kap. 3.16. Det som hadde vore Israels gleda og leveveg turka ut.» Fikentreest ber ikkje frukt, oljeavlen misslukkast, og markene ber ikkje mat, kaldearen har øydt sauene ut or kvii, og det finst ikkje fe i fjoset. Det åndelege syn på denne sanning gjev eit sårt bilet. Det er ingen som før og vokter Gudsbarnet

lenger, alle fåra er dreven ut. Usæle Israels hyrdingar, som vakter seg sjølv! Er det ikkje Hjorda som hyrdingen skal røkta? Feita et de, og med ulli klæder de dykk, det gjødde slakter de, hjordi røkter de ikkje.» Esk. 34,2-3.

Det var klart skrevet og tala, men hjartene var harde, utan erkjenning av synd og dom. Men profeten såg ein ting til, det mørke og tunge kunde ikkje knekka Guds trua.

Men eg vil fryda meg i Herren, eg vil gleda meg i Gud, min Frelser. Herren Israels Gud, er min styrke, han gjev meg føter som ein hind, og let meg skrida over mine hauigar. «Haba. 3,17-19.

Det er vel dette Norsletten har sett når han syng: For Guds folk er hvilen tilbake, i himmelens salige hjem. Bak trengselens skyfulle dage, En hviledag venter på dem.

For himmel og jord skal vel vike, men aldri det løftet du fikk. Å, tenk ei at jeg kan deg svike, For deg jeg i døden jo gikk!

Halleluja, amen, ja amen! Høylovet min brudgom så stor! Snart skal vi få vere til sammen For evig i himmelens kor.

Odd Dyrøy

Retting

Ved eit mistak har framhaldstykket «Det nye budet» av David Heggård vorte trykt med feil overskrift (Johan Arndts drømmesyn..) i fleire nr. av bladet.

Trykkeriet ber om orsaking for feilen som har oppstått.

Hvad er det rigtige bibelsyn?

Hvordan skal jeg forholde mig til Bibelen? Hvilket syn på Bibelen er det rigtige? Således spørger mange. Andre hævder, at det moderne menneske må tilegne sig et bibelsyn, og dermed mener de som regel et moderne bibelsyn. Angående dette sidste har biskop Anders Nygren for nogle år tilbage svaret i Svenska Dagbladet: «I hvert fald har jeg ikke noget bibelsyn, og jeg kan tilføje, at det interesserer mig ikke, hvordan vi i dag ser på Bibelen. Det, som interesserer mig, er, hvordan Bibelen ser på os i dag.»

Biskop Nygrents ord er lige så sande, som de er enkle, men alligevel giver de i sig selv et bibelsyn, men det er et, som vi med rett kan kalde: Et bibelsk syn på Bibelen. Og noget andet syn kan der egentlig ikke blive tale om, for synet på Bibelen kommer af syn for Bibelen. – Dersom en klassisk forfatter har givet udtryk for, hvordan han selv ser på sit hovedværk, må det vel være formosteligt af en læser at ville tillægge bogen et andet syn end forfatterens.

Det bibelske bibelsyn er Bibelens syn på os i konfrontation med Guds evige ord: Guds ord er levende og virkende og skarpere end noget tveægget sværd og trænger så dybt ind, at det sønderdeler sjæl og ånd, marv og ben og er dommer over hjertets tanker og meninger.

Et såkaldt videnskabeligt bibel-

syn, filosofisk eller filologisk, litterært eller æstetisk er og bliver tilskuersyn gennem forskellige briller. Men Bibelen gør os åndeligt seende ved, at vi bliver set, nemlig for Guds ansigt. Som vor synsevne ikke eksisterer uden lyset, således eksisterer og fungerer vor åndelige synsevne kun ved sandhedens guddommelgie gennemlysning. Vi behøver ikke anlægge et bibelsyn, for på hellig grund må vi først drae skoene af.

«Du kender fra barndommen af de hellige skrifter, som kan gøre dig viis til frelse ved troen på Kristus Jesus. Hvert skrift er indblæst af Gud og gavnligt til at belære, til at irettesætte, til at genoprejse, til at optugte i retfærdighed.» 2. Tim. 3:15-16.

Jeg vil synge om min kjære Jesus

Jeg vil synge om min kjære Herre Jesus

Jeg vil takke ham for alle slag og sår

Takk du sonet har min store syndebrøde

Kun i deg jeg og idag meg hvile får

Mange år jeg gikk i mørke tvil og uro

Gråt og bad og leste i ditt kjære ord

Takk du Hellig Ånd som åpenbarte Jesus

For mitt hjerte er du dyrebar og stor

Tenk at du min kjære Frelser har forlikt oss

Med en hellig Gud som vredes på all synd

Du gikk villig inn i våre kår på jorden

Dro oss alle opp av syndens dype dynd

Jesus tak, du levde livet til Guds ære

Dette livet får jeg regne med som mitt

Du var *alt* for Gud, ja, slik jeg skulle være

Slik en Frelser er det til oss alle gitt

Nå har du din plass inntatt der i det høye

Der du taler, ja, du legger frem min sak

For en trøst for en som her kun gjør deg møye

Takk for nåde, takk for omsorg hver en dag

Kjære venn som enda uti verden vanker

Dine synder har Han båret helt på seg

Jeg vil innby deg til redningsmannen Jesus

Alt Han gjorde har Han også gjort for deg

Tenk når vi engang i himmlens skjønne saler

Skal få se vår kjære Frelser som han er

Da vi evig fri fra synd og sorg og kvaler

Skal få glede oss med alle frelste der

Av Ragna Brendtøy
